

EUROPA SINEAMUL ROMANESC

Noembrie, 1974. Anul III. Nr. 34

FOAIA MISCARII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

Umbre și speranțe pentru

EUROPA CELOR NOUĂ

(In preajma conferinței la «virf» de la Paris)

Europaews

Acum un an, la Copenhaga, șefii celor 9 state europene au fost constrinși a recunoaște insuccesul unei întâlniri ce-și propusese un nou impuls spre integrare. Deși cu toții erau perfect conștienți de necesitatea unui pas spre o veritabilă sudură, aceasta nu s-a realizat. Dificultățile existente s-au dovedit enorme.

Astăzi, la 12 luni de atunci, lucrurile par a sta pe loc. In acest răstimp Europa Comunitară a trecut dintr-o criză în alta și a stat mereu în pragul dezintegrării: falimentul asupra „fondului regional“ al CEE; retragerea Franței din mecanismul „șarpelui monetar“ european; restricțiile unilaterale ale Italiei și Danemarcei pe plan comercial; „curșa“ pe cont propriu, pentru obținerea de țigeti de la arabi. Toate acestea constituie un greu bilanț. Noii șefi de stat franco-germani nu au reușit încă a demonstra măsura eficienței capacității și a bunelor lor intenții.

Ce perspective are noua conferință la nivel înalt, programată cu atita străduință, a se desfășura la 9-10 decembrie, la Paris? Are ea loc numai pentru a satisface o dorință expresă a Președintelui Valery Giscard d'Estaing sau se scontează și anumite rezultate pozitive? Să sperăm în cea de a doua eventualitate.

Europa celor 9, bolnavă din cauza unei vechi crize politice a pierdut de mult echilibrul economic cu care se mândrea pînă în anii trecuți. In ultimul an a devenit evidentă amenințarea unei crize economice cu caracter inflaționist, generată de creșterea prețului petrolului și a altor materii prime, amenințare ce nu cruță nici cele mai puternice țări europene, Olanda și Germania Federală.

Iată de ce aspectele politice și instituționale ale Europei Comunitare vor trece pe planul al doilea, în decembrie, la Paris, lăsînd loc soluțiilor de dat *crucialelor probleme* cu caracter economic, atît în contextul european cît - și mai ales - în interdependența lor interoccidentală: lupta contra inflației, criza ocupațională, depășirea dezechilibrelor regionale, întărirea cooperării monetare, reciclarea „petrodolarilor“.

La acestea se mai adaugă două teme - politica energetică și cererea engleză de a renegocia condițiile financiare de adeziune la CEE - care deși privesc sectoare cu caracter strict economic nu pot fi rezolvate decît pe un plan politic.

Ce perspective au deschis asiduele lucrări - în diverse domenii - desfășurate pentru *pregătirea* acestei conferințe?

Recentele întâlniri ale *miniștrilor de externe* ai celor 9 au permis să se constăte un oarecare acord asupra strategiei „modulate“ *antiinflaționiste*, care ține seama de situațiile *specifice socio-economice* ale diferitelor țări europene. In acest context, Germania și Benelux se angajează a dezvolta politici conjuncturale destinate a frîna inflația internă și a stimula cererea globală internă, în scopul susținerii eforturilor acelor țări europene ca Italia, Franța și Marea Britanie, obligate a restrînge consumurile inteme și a-și mări cota la exporturi.

Perspective favorabile există și pentru *politica regională comună*, cu rezerva unor obstacole puse de Anglia: un acord de principiu a fost realizat asupra creării, începînd din anul viitor, a unui *Fond Regional CEE* destinat să promoveze dezvoltarea economică în zo-

nele mai sărace ale CEE. Acest fond a fost fixat la suma de 680 milioane de dolari și vor fi repartizate proporțional cu întinderea acestor zone (Italia:40%). Ar fi vorba de o cotă „garantată“ pentru un trieniu experimental, la finele căruia s-ar proceda la o reexaminare a situației.

Este evident că un rezultat pozitiv, la Paris, asupra acestor două probleme, ar constitui deja un important pas înainte spre o concretă realizare a obiectivelor europene. Aceasta, de fapt, ar permite remedierea situației create, în cursul anilor, în urma unei eronate evaluări inițiale privitor la modul „cum“ trebuie realizată integrarea Europei. S-ar admite astfel de a se fi subapreciat diferența de structuri economice „la plecare“ între statele europene și de a fi subapreciat disponibilitățile acestora și deci capacitatea de armonizare a dezvoltării economice, în comun. Astfel de erori au stat de altfel la originea rupturilor și șocurilor suferite de comunitate, prin devalorizarea francului francez, în 1969 și revalorizării mărcii germane; în cursul dezbaterilor aprinse din cadrul Europei agricole și au condus la o „diferență“ socio-economică între membrii colectivității.

Această diversitate a împins unii oameni politici responsabili, ca excancelarul W.Brandt să propună ipoteza unui nou model de *integrare „diferențiată“*, care ar crea diverse *ierarhii* - fie pe planul obligațiilor dar desigur și pe cel al drepturilor - după gradul de dezvoltare economică a membrilor.

Dar o înțelegere la Paris asupra strategiei antiinflaționiste și a Fondului regional, va depinde în mod esențial de soluția ce va fi găsită de „cei mari“ - miniștrii de externe și ai economiei au lăsat-o în suspensie - la controversata și vechea problemă: *contrastul energetic* ce opune Franța celorlalți membri ai comunității. Parisul s-a autoexclus din *Agencia internațională pentru energie*, creată după conferința energetică din februarie a.c. la Washington și a propus convocarea pentru anul viitor a unei conferințe tripartite, țările indus-

trializate, OPEC și Lumea a Treia, care să dezbată problema petrolului și reciclarea petrodolarilor. Inițiativa franceză nu este împărțită de ceilalți membri comunitari, care, ca membri ai Agenției, sunt mai disponibili tezei lui Kissinger de a se crea o platformă comună a țărilor industrializate înainte de a proceda la tratative cu țările producătoare de petrol. Dintre partenerii europeni ai Franței, cea mai puternică opoziție la planul francez o susține cancelarul federal german H.Schmidt, calificat ca leader al frontului filo-american din CEE. Acesta a afirmat că, trebuind să aleagă între Europa și Statele Unite, Germania nu ar ezita să opteze pentru marele aliat atlantic. Prin această luare de poziție se reduc considerabil limitele de manevră ale președintelui Giscard d'Estaing care, deși împărțese teza interdependenței euro-americe, este condiționat de majoritatea gollistă care, pînă acum nu a cedat cu un milimetru de la rigida poziție în relațiile Europa-USA, o filozofie a independenței europene pe care generalul De Gaulle o sintetiza în faimoasa „Une certaine idee de l'Europe“. Vizita cancelarului german Schmidt la președintele Ford, ce va avea loc înainte de întâlnirea de la Paris, va avea desigur un rol în găsirea unui compromis al acestei spinoase și deosebit de riscante controverse.

O altă mare necunoscută a întâlnirii „la vîrf“ de la Paris este reprezentată de soluția pe care partenerii europeni ai Angliei vor putea-o găsi la cererea acesteia de a obține revizuirea unor termeni de aderare (entitatea participării britanice la bilanțul comunității). Pe această temă opoziția Franței este „frontală“. Și celelalte țări comunitare au dat răspunsuri negative, dar cu deosebiri de nuanță.

În fond, tocmai aceste două probleme majore riscă a bloca orice decizie importantă, la Paris. Este exclus de fapt ca cei nouă să poată lua decizii separate, în materie de politică regională și de strategie antiinflaționistă atît timp cît nu s-a ajuns mai întîi la o înțelegere - un compromis - asupra politicii energetice și asupra renegocierii cu Marea Britanie.

Din nou despre litigiul :

MAREA BRITANIE SI COMUNITATEA EUROPEANA

Ritmul accelerat al evenimentelor politico-economice în ultimii ani a zdruncinat viața noastră cotidiană și a demonstrat că timpul vorbelor și al discuțiilor teoretice asupra Comunității Europene este de-acum depășit.

Ultimul război arabo-israelian ca și criza din Cipru au găsit țările europene desunite și oarecum indiferente ca și când aceste conflicte din Mediterana nu ar fi constituit o problemă europeană. Criza economică dezvoltată în ultimul an i-a făcut însă conștienți ca soluția pentru îndepărtarea de Europa a unui crack total trebuie să fie găsită în unanimitate, în interes comun și că fiecare stat va trebui să suporte o sarcină în raport cu propriile sale forțe.

Dar nu toți, pare, să fie complet conștienți de gravitatea situației și de necesitatea, acum ca niciodată, de a fi uniți și solidari. Ne referim la comportamentul Regatului Unit, zdruncinat - dealtfel ca și alte state europene - de crize inteme, politice și economice.

Dubii și perplexități asupra actualei situații a CEE sunt prezente și inerente în toate capitalele comunitare, dar sunt reliefate numai cu scopul de a fi rezolvate și nu cum se întâmplă la Londra, pentru a pune la îndoială conveniența continuării drumului în comun cu celelalte opt state europene.

Criza în relațiile cu Irlanda de Nord a luat

aproape un aspect de rasism sau în orice caz, de colonialism față de minoritățile din Ulster. Dificultățile economice au rădăcini profunde și au poate o ereditate psihologică, poporul englez nu a asimilat încă ideea că Marea Britania a încetat de a mai fi regina celui mai mare imperiu colonial din lume, devenind o națiune ca oricare alta, cu o bogăție și un produs al hămiciei realizat de cetățeni aflați în propriile granițe naționale.

Splendida izolare engleză aparține unui trecut care, dacă nu numără decît cîteva decenii, apare foarte îndepărtat. „Lumea engleză“ nu mai constituie decît o expresie lingvistică, aria lirei s-a contractat atît de mult încît a pierdut orice semnificație. Africa nu mai începe la sud de strîmtoarea Calais iar Marea Britanie trebuie deacum să recunoască apartenența sa la Europa, că este legată de soarta acesteia și că are obligația să facă față, împreună cu celelalte țări europene, la toate pericolele ce amenință astăzi vechiul nostru continent.

Legendara seriozitate a Angliei și forța sa izvorîată dintr-o antică democrație ce constituiau cel mai frumos apanaj al poziției sale de împărăteasă, sunt definitiv dispărute. Marea Britanie se comportă astăzi ca un „enfant terrible“ în familia Comunității Europene.

S-a scurs doar un an de cînd națiunea engleză a început să facă parte din Piața Comună, după ce a trebuit să sufere umilirea, de altfel indispensabilă, a unei redimensionări psihologice, prin adoptarea sistemului metric decimal ca și a alinierii și consecutivei devalorizării a monedei sale. Intrarea sa a fost salutăată cu un sincer și loial entuziasm din partea statelor membre ale miciei Europe. Recenta declarație a guvernului englez de a dori să propună unui *referendum popular ieșirea din CEE* este un act de o extremă gravitate și de extremă ușurință.

Motivările guvernului englez nu au fost lu-

ate-ad literam - de nici unul din celelalte state membre ale CEE deoarece ele apar lipsite de fundament și seriozitate în raport cu consecințele unei retrageri a Regatului Unit din Comunitate. Dar amenințările cu „negocierea“ participării sale și a unui referendum popular (a cărei campanie propagandistică ar putea fi orientată spre a face să cadă asupra participării la Comunitate toate relele economice care macină astăzi Anglia) constituie pentru aliați o lovitură nemeritată.

Putem fi de acord cu guvernul englez că Europa Verde nu este o capodoperă de înțelepciune, dar aceasta, inclusiv cu colaborarea engleză, poate fi remediată. Dorința exprimată de Londra de a deschide țărilor din Commonwealth asocierea la Piața Comună nu este o propunere comodă pentru celelalte țări asociate dar, nu e nici o erezie ce merită rugul. Declarația guvernului englez însă, de a nu voi să mai continue a contribui la bilanțul comunității cu procentul de 19 care i-a fost atribuit nu oferă o contrapropunere și ea implică modificări ale însuși tratatului semnat la Roma. A aparține la CEE înseamnă a mări interschimbul în sinul comunității și a diminua pe cel din afara acesteia. Contribuția Londrei va scade automat, în timpul și în proporție cu gradul de integrare. Cu alte cuvinte, dacă cota importurilor din terțe țări - la care s-a calculat procentul contribuției la CEE - va diminua, va scădea și quantumul contribuției. De asemenea critica Londrei privind excesiva limitare a suveranității britanice în diferite sectoare este prezentată ca și când o asociere ca cea a CEE și apoi a unei Europe Unite nu ar cere statelor membre necesare limitări și sacrificii, larg compensate de beneficiile economice și politice prin apartenența la o mare Europă Comunitară.

„L'enfant terrible“ demonstrează a nu-și da seama că în partida pe care o joacă vechiul continent, pentru propria sa supraviețuire, unica carte de păstrat este aceea comunitară.

Vizita ministrului de externe britanic James Callaghan întreprinsă la Bonn la 9-10, l.c.

apoi vizita făcută președintelui francez la 19 l.c. precum și viitoarea vizită a lui H. Schmidt la Londra (30 XI.), prin explicațiile oferite au ca scop atenuarea reacțiilor ostile a partenerilor europeni față de această problemă.

Este cunoscută dîrza opoziție a Franței la planul englez. Primul ministru Chirac, în vizita sa de acum cîteva zile la Dublin, s-a exprimat că preferă „o Europă solidă fără Marea Britanie decît o Europă inexistentă cu englezii“. La fel s-au exprimat și aproape cu aceleași cuvinte și responsabilii politici germani.

Evoluția evenimentelor lucrează împotriva tezei și argumentelor Angliei. În momentul aderării, Marea Britanie importa produse alimentare la prețuri mondiale de la furnizorii săi de peste mare și aceste prețuri erau mai mici decît cele europene. Ea a fost obligată să cumpere grîu, zahăr, grăsimi și carne în Europa, implicînd astfel prețuri mai ridicate. Astăzi însă situația s-a schimbat și a devenit chiar inversă: prețurile mondiale au crescut deasupra celor europene (grîul la dublu, zahărul la triplu) și astfel Piața Comună permite Angliei economii substanțiale și în plus, îi asigură o relativă stabilitate atît în aprovizionare cît și în ceea ce privește prețurile. Gospodinele engleze constată că cheltuielile de astăzi sunt mai mari ca în trecut și incită opinia publică împotriva CEE-ului, fără a ști că fără P.C. această creștere ar fi fost și mai mare. De fapt relansarea exporturilor britanice trece prin P.C. și ca atare Federația industriilor britanice și Confindustria de peste mări au spus-o și au repetat-o, opunîndu-se la orice ipoteză de retragere din P.C. Și încă un argument. Posibilitatea ca Londra să rămînă cel mai mare centru financiar mondial, „petrodolarii“ putînd să se scurgă spre Londra numai atît timp cît ea face parte din CEE.

Paralel cu acțiunile „explicative“ la exterior și ținînd cont de realitățile expuse mai sus, guvernul Wilson este angajat într-o „negociere“ internă, în favoarea apartenenței la CEE. Aceste eforturi par a fi dat roade: la un recent sondaj 50% din englezi sunt „pentru CEE.“

R. C.

DREPTUL LA AUTODETERMINARE

Nicolae Baci

Zilele trecute zidurile Kremlinului au tremurat din temelii dar lumea Occidentală nu este încă conștientă nici de marea ei victorie și nici de imensele perspective ce se deschid omenirii prin crăpăturile acestor ziduri.

Intr-adevăr, în ciuda repetatelor puneri în gardă a Secretarului de Stat Henry Kissinger care cerea Congresului American să nu se „amestece în treburile interne ale Uniunii Sovietice“, insistând asupra dreptului de emigrare a evreilor din această țară, Kremlinul a acceptat cererile senatorului Henry Jackson și s-a obligat să permită această emigrare, în schimbul obținerii „clauzei națiunii celei mai favorizate“.

De unde se susținea de Departamentul de Stat - și de Casa Albă - că insistența Congresului American în obținerea acestui drept de emigrare este o „imixtiune“, un amestec în treburile „inteme“ ale Uniunii Sovietice, că ea pune în pericol „destinderea“ fiindcă umilește sfânta Rusie și că a insista înseamnă a reveni la războiul rece, Kremlinul a acceptat - ca orice țărișoară din America Latină - o clauză politică de o importanță extraordinară, în schimbul unui „blid de linte“.

Pentru poporul evreu este o zi de mare bucurie națională. Noi trebuie să ne bucurăm alături de el. Este nu numai recunoașterea deschisă și neechivocă a dreptului acestui popor - atât de dureros încercat în cursul istoriei sale, de a avea un cămin, o țară a sa - dar dreptul lui nediscutabil de a-și aduna, prin emigrarea unui minimum de 60.000 de evrei anual, pe copiii săi din Uniunea Sovietică, în cadrul familiei ei naționale, de a-și consolida în felul acesta fragilul lui stat politic, militar și economic. Marele rezervor de emigrare pentru Israel este Uniunea Sovietică și fiecare evreu venit în Israel, înseamnă un cetățean, un muncitor, un soldat. Peste dreptul la emigrare, pes-

te considerațiunile umane, Kremlinul recunoaște statul Israel, avertizează pe arabi de necesitatea conviețuirii pacifice cu acest stat și recunoaște - *forțat* - este adevărat, dreptul omului de a se duce unde-i place și dreptul popoarelor la autodeterminare.

De ce, în ciuda pesimismului lui Henry Kissinger și a politicii lui oficiale, Moscova a cedat până la urmă? De ce a recunoscut dreptul Congresului - adică al poporului american - de a se amesteca în treburile lui „interne“ și de a-i impune să nu mai trateze pe evrei ca pe o naționalitate „paria“, cu pașapoarte speciale, interne, de evreu, și să le dea dreptul să plece acolo unde vor și unde le place? Din elementare considerațiuni umanitare, de care și-a bătut și își bate întotdeauna joc? Nu, nici vorbă. *De nevoie. Din motive economice.* Moscova a „vândut“ dreptul de emigrare al evreilor ei în schimbul *clauzei națiunii celei mai favorizate*. Cum s-ar zice pe la noi, pe un blid de linte.

Dar ce dovedește acest lucru?

În primul rînd - și indiscutabil - că Uniunea Sovietică e mult mai slabă decît se crede sau se pretinde. Că nevoile ei materiale - după trîmbițatele ei succese - sunt atît de mari, încît trebuie să se umilească acceptînd condiții - considerate chiar de Kissinger - inacceptabile, pentru a putea obține ajutor economic american, prin credite, investiții și tehnologie avansată. Cu alte cuvinte ea a acceptat dreptul de emigrare a evreilor *de nevoie, forțată, fiindcă este slabă*, nu tare.

În al doilea rînd - și trebuie să aducem omagiul nostru energicului senator american H. Jackson - fiindcă pentru prima dată de la război încoace Moscova s-a găsit în fața unui Congres American ferm și hotărît. Blocînd întreaga legislație a „comerțului exterior american“ acest eminent senator, pe care m-aș bu-

cura să-l văd noul președinte al Statelor Unite, a susținut sus și tare, timp de doi ani, că Moscova trebuie să plătească prețul avantajelor ce le cere, că destinderea nu poate fi o cale în sens unic, că Uniunea Sovietică trebuie, la rîndul ei, să facă concesii, dacă vrea să aibă avantaje.

Este un punct de vedere pe care noi l-am susținut și afirmat întotdeauna. Este un punct de vedere al bunului simț, al unui elementar principiu de negociere, Este punctul de vedere al curajosului Alex. Soljenitîn și al lui A. Saharov (asupra căruia voi reveni într-un articol special).

Da. Zidurile Cremlinului au tremurat, au făcut crăpături adînci în temeliiile întregului sistem moscovit, atît pe plan intern cît mai ales pe cel extern.

Dar va ști Occidentul, acest obosit Occident, să exploateze în toate direcțiile și implicațiile lor aceste crăpături? Iși va reaminti el lecția istoriei cînd Statele Unite și statele europene au recunoscut Uniunea Sovietică, fără garanții și fără „concesii“? Cînd președintele Hoover hrănea gratuit poporul rus decimat, cu milioanele, de Stalin? Cînd mîna generoasă a ajutorului american a salvat Rusia din ghiarele lui Hitler, pentru ca apoi acest ajutor să se întoarcă - ca un bumerang - în contra Occidentului, la Berlin, în Coreea, în Vietnam, în Cuba și în Orientul Mijlociu? Va găsi Senatorul H. Jackson aceeași energie și determinare în Congresul American pentru a impune Moscovei și alte concesii? Sau se vor limita ele la dreptul de emigrare a evreilor din Uniunea Sovietică?

La dreptul incontestabil - și sacru - al evreilor din URSS de a-și integra familiile și poporul lor în Israel, trebuie să se afirme și trebuie să se obțină, în continuare și implicit, dreptul *popoarelor subjugate* de Moscova la *autodeterminare*. Ceea ce pentru individ este charta drepturilor omului, autodeterminarea este pentru un popor dreptul de a-și croi singur

soarta: dreptul la independență, la suveranitate absolută.

Dacă, în ciuda pesimismului său, Henry Kissinger a obținut recunoașterea principiului emigrării, el trebuie să împingă acest principiu pînă în fund: Conferința Securității Europene, și bine a fost că ea s-a amînat, trebuie să proclame (cum s-a făcut la Congresul de la Viena din 1815) dreptul popoarelor la autodeterminare și, *să le garanteze*. Pe viitor nici „suveranitatea limitată“ a lui Brejnev, la Praga, nici tancurile sovietice la Budapesta, nici exploatare „frățească“, așa zisă socialistă, prin deghizata formă de exploatare economică a CAER-ului, nu trebuie să se mai repete.

Alături de drepturile poporului evreu la un stat independent și suveran, la drepturile evreului ca individ, trebuiesc recunoscute drepturile tuturor popoarelor robite la Yalta și trebuiesc garantate integral drepturile tuturor indivizilor adică *drepturile omului*, inclusiv ale rușilor.

Timiditatea nu-și are loc în politică. Rerezentînd un popor generos fondat din emigranți, din toate popoarele, și din toate motivele de persecuție, politică, economică, religioasă sau militară, Henry Kissinger trebuie să sfarme lanțurile rușinoase de la Yalta, trebuie să restabilească un echilibru mondial și european pentru o pace valabilă. Trebuie să forțeze Moscova cu curaj, cum a făcut-o Senatorul Jackson pentru evrei, să recunoască aceleași drepturi popoarelor și indivizilor din „sfera“ ei de control și „frăție“ sovietică. În felul acesta, Henry, va rămîne nu numai pompierul genial care a reușit să reducă incendiile provocate de Moscova, în Vietnam sau Orientul Mijlociu, ci marele Secretar de Stat al marelui și generosului popor american, care traducînd în program politic generoasele sentimente și idei ale acestui popor, va deschide omenirii un capitol nou de Istorie, dezrobînd popoare aservite și reabilitînd noțiunea de om și de omenie.

IN CHESTIUNEA ROMÂNILOR BALCANICI

S. Gârleanu

Dacă este îngăduită înscrierea „la cuvînt“, aş avea de făcut o adăogire la comentarul publicat în nr. 32 al acestei foi asupra minorităţilor româneşti din Peninsula Balcanică, scris cu evidentă competenţă în materie de către dl M. Săveanu.

Este vorba aci de situaţia vitregă a românilor şi aromânilor din Jugoslavia şi din Grecia. Socotim că se cuvine a întregi tabloul, amintind de asemenea grupurile etnice româneşti din celelalte două state balcanice.

În *Albania* există o populaţie aromânească destul de numeroasă. Nu este cu putinţă, în condiţiile actuale ale acestei ţări, a cunoaşte mai îndeaproape ceva despre aromânii de acolo. Ştim doar că şi ei sunt lipsiţi de orice posibilitate de manifestare a caracterului lor etnic, că fiinţa lor este ignorată. Cît priveşte trecutul, se poate reaminti că aromânii au dat o contribuţie de seamă la renaşterea naţională albaneză şi la proclamarea independenţei albaneze în 1912.

În *Bulgaria* există aromâni mai cu seamă în sud-vestul ţării, precum şi o masă compactă de (daco)români în nord-vest, adică în ţinutul Vidinului şi mai departe spre Lom şi Siistra. Cei circa 70.000 de români de acolo constituie o continuare, spre răsărit, a masei româneşti din Serbia (Valea Timocului şi Craina Negotinului).

Pînă în 1944, a existat la Sofia un liceu românesc, frecventat de băieţi atît aromâni cît şi cei din ţinutul Vidinului. Actualmente, nu numai că nu există în Bulgaria nici o formă de învăţămînt în limba maternă pentru copiii romîni, dar nu este îngăduită nici cea mai rudimentară formă de manifestare culturală a românilor şi aromânilor amintiţi. Mai mult: românii din Bulgaria nu sunt recunoscuţi nici măcar ca grup lingvistic eterogen.

Socotim că problema românilor din Balcani trebuie tratată totdeauna integral, în bloc.

Dispersarea lor teritorială de-a lungul şi de-a latul Peninsulei Balcanice, prezintă pentru ei dezavantajul fatal de a fi cuprinşi în

graniţele diferitelor state şi, ca atare, trataţi lesne cu o politică de asimilare. Această situaţie constituie însă totodată, mai cu seamă astăzi, şi un mare avantaj, anume: punerea problemei acestor minorităţi româneşti elimină dintru început orice chestiune de ordin teritorial sau de graniţe, atît de spinoase în cazul altor minorităţi etnice din Europa.

Nici altă dată nu a fost vorba, nicidecum, de vreo pretenţie teritorială în legătură cu românii din Balcani. În trecut, ca şi în prezent, problema lor a fost şi este aceea a limbii, a culturii şi a existenţei etnice pe locurile unde se află.

Regimul actual din România urmează, după cît ne dăm seama, o conduită întru totul loială în problema minorităţilor. Pe de o parte, el îşi face datoria faţă de minorităţile din România, asigurînd acestora drepturi depline. Pe de altă parte, respectînd cu stricteteţe principiul neamestecului în treburile interne ale altor state, el a lăsat, cu toată încrederea, problema minorităţilor româneşti pe seama guvernelor ţărilor respective, ca o chestiune internă a lor.

De vreme ce acestea ignoră, ca printr-un consens tacit, drepturile elementare ale minorităţilor şi grupurilor etnice româneşti, ar fi necesar, desigur, a supune problema lor forurilor opiniei publice de pretudindenii.

Pentru UNESCO şi pentru celelalte foruri de apărare a drepturilor omului, chestiunea populaţiilor româneşti din alte ţări poate fi una cît se poate de pilduitoare, pe plan internaţional, prin aceea că reafirmarea şi asigurarea drepturilor minoritare nu comportă implicaţii de ordin teritorial sau de altă natură care ar prejudicia interesele cuiva. Este vorba numai de dreptul la limbă şi cultură proprie.

Un exemplu pozitiv îl oferă Suedia, de unde scriem. Aci sunt considerate minorităţi atît populaţiile băstinaşe alogene, cît şi grupurile de emigranţi. Tuturor li se oferă aceleaşi drepturi de minoritari şi se bucură de subvenţiile acordate de stat în acest scop.

Acordarea lui Mihai Viteazul a unei săbii de onoare din partea regelui Spaniei Filip al III-lea

Din comoara de documente cu privire la Mihai Viteazul, aflate recent într-o arhivă occidentală de istoricul român Alex. Randa, reproducem câteva fragmente.

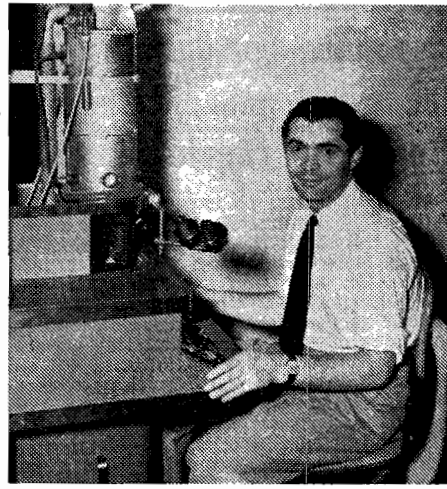
La 19 iulie 1600, Consiliul Suprem al Regatului Spaniei propune Regelui Filip al III-lea să răspundă unei scrisori a lui Mihai Viteazul cu o scrisoare: „lăudînd frumos zelul și curajul său“...„arătînd marea prețuire pe care o poartă persoanei și vitejiei sale“, și...„nădăjduind că evenimentele ce vor urma să-i fie atît de favorabile încît să atingă țelul pe care îl urmărește în slujba lui Dumnezeu și pentru întărirea Sfintei Credințe“. Propune deasemeni să i se trimită Voievodului Valahiei **o sabie de onoare** „ca dovadă cît de mult îl prețuiește Majestatea Voastră și pentru că știe cît de bine o va mînuî“.

Sabia aceasta trebuie să fi fost bătută în pietre scumpe, deoarece costa 6 mii de ducati.

După întârzieri provocate de intrigile lui Basta, la 22 septembrie 1601, după un nou raport al Consiliului, Regele aprobă trimiterea săbiei. Nu știm dacă Mihai Viteazul a ajuns s-o poarte, și nici măcar dacă sabia a apucat să ia drumul Ardealului.

Intre timp a intervenit însă ceea ce Ambasadorul Spaniei la Veneția, Francisco de Vera y Aragon raportează la 15 septembrie 1601 Regelui Filip al III-lea:

„Moartea bietului Mihai Voievodul Valahiei ne-a fost anunțată acum opt zile cu poșta de la Viena și Graz. A fost o tragedie dintre cele mai extraordinare care s-a văzut în ultimii ani - exact cum extraordinar a fost decursul vieții lui“.

Primul Român cu PREMIUL NOBEL

Intreaga opinie publică românească, din patrie și din afara ei, a primit cu deosebită emoție vestea că Premiul Nobel pentru Medicină pe anul 1974, a fost decernat pentru prima dată unui român, profesorului **George Emil Palade**. Este pentru noi un motiv de îndreptățită mîndrie. George Palade este unul din reprezentanții străluciți ai școlii medicale românești, ale cărei descoperiri s-au situat în atîtea rînduri în prim-planul gîndirii științifice din acest domeniu. Este cunoscut faptul că românul N. Paulescu, descoperitorul insulinei, a fost frustrat de maxima distincție, acest merit fiindu-i recunoscut, post mortem, de către însuși beneficiarul premiului (Banting).

După emigrarea din România, în 1946, unde a desfășurat o bogată activitate profesională și științifică, doctorul Palade s-a stabilit la New York și a lucrat în Institutul Rockefeller. El a publicat studii fundamentale asupra *ultrastructurii mitocondriilor*, organite celulare, dovedind că în acestea se găsesc toate *enzimele respiratorii*, considerate „*termocentralele*“ celulare. A fost primul exemplu de *caracterizare funcțională* a unui organit celular. Fidel axiomei „*Anatomia este știința formei vii*“, însușită de la maestrul său din București, Fr. Rainer, prin lucrările sale a contribuit la „*saltul calitativ din Biologie*“, realizat în ultimele decenii.

Speditore: M.R.U.E.
«Europa și Neamul Românesc»
via Largo 11 - Milano (Italia)

Lettera Circolare, foglio supplemento del
"B.E.", aut. Tribun. Roma nr. 2870 del
15.12.1951.- Ed. U.P.D. - Roma - Largo
Chioi 19.-